

Få ekstra plads på gulvet

Efterhånden som hi-fi og video bliver integreret, stiger det større krav til placeringen i forhold til hinanden. Ægte surround får man nok mest ud af, når femsynet står i midten mellem de to frothøjttalere.

Dog kan man således vende ind i problemer med gulvplads, og der er jo også de ekstra surround højttalere at tage hensyn til.

En ganske glimrende idé er at hænge tv'et op på væggen, og for den sags skyld kan det samme gøres med surround højttalerne. Men vi har ikke helt samme fidus til vægophæng, når det gælder 50 kilos gulvhøjttalere.

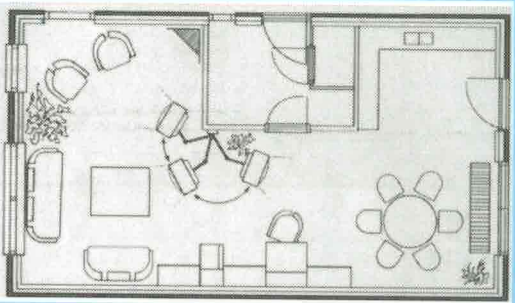
VOGEL er ekspert i stilbare op-hæng til såvel tunge tv som højttalere, og de leveres som komplette sæt med alle dele. Det vil sige skruer til montering, dækkapper og ikke mindst en detaljeret monteringsanvisning. Således kan man være sikker på, at opsætningen sker på kortest mulig tid, samt hvad der er nok så vigtigt, at femsynet eller højttaleren bliver hængende.

VOGEL har netop udgivet et stort dansk sproget farvekatalog, der viser de mange muligheder for enten væg- eller loftspacering af tv og højttalere.

Af de mange muligheder kan vi her nævne **DUO 220** til højttalermontering, der udmærker sig ved at klemme om højttalerne. Derfor skal man ikke tænke på at bore huller i sine dyrbare kasser. Ophængel kan bære op til 20 kg, og højttalerne kan vinkles 180 grader fra side til side.

Gælder det tv er der f.eks. **TVB 360**. Det kan med sit bøjelige "albueled" flytte femsynet helt op til 73 cm ud fra væggen og stadig helt sikkert bære op til 40 kg.

Nærmere oplysninger om VOGEL stativer kan fås hos den danske importør, Lautronic, Virum

En klassiker genopstår

Mere en 225.000 originale udgaver af DYNACO Stereo 70 står der rundt omkring i verden, og flere af dem spiller den dag i dag med deres oprindelige rør.

DYNACO Stereo 70 var en af de mest populære effektforstærkere sidst i 50'erne og først i 60'erne, hvor denne 2 x 35 W rørforstærker nød høj anseelse blandt den tids audiophilier. Hen ad vejen blev den afløst af DYNACOs mere effektvillige forstærker. Den forblev dog på programmet et pænt stykke op i 70'erne, hvor den herhjemme hørte med blandt nogle af Audioscans største produkter.

DYNACO blev sidenhen solgt og er efter en noget omfattende tilværelse nu overtaget af Panor Corp. i New York. De har sat sig som mål at genoplive fordrums kæmper i første omgang er det Stereo 70, der har fået en **ansigtsløstning**, men i løbet af 92 vil også PAS-3 forforstærkeren komme i en serie II udgave. Det samme gælder den legendariske A-25 Seriens II højttaler. Dette er ægte nostalgil!

Udadtilligner DYNACO Stereo 70 Seriens II såmænd sig selv. Der er dog sket visse ændringer, således at den kan følge med her i 90'erne. Et 6GH8A trioder sørger for den fornødne spændingsforstærkning i stedet for det nu forsvundne 7199, mens udgangsroret stadig er 6C7AEL34. Udgangsstrømen, der for en stor del var ansvarlig for Stereo 70's gode gengivelse, er blevet uændret. Indvendigt er der også sket småændringer, og biasreguleringen er nu lagt ud med nem justering med hjælp af 2 lyddioder.

Strømforsyningen har også uændret gennemgængende ændringer. Blandt andet er den originale 5AR4 rør-enstrøjet erstattet med en diodebør, og kapaciteten i afkoblingen er tredoblet.

Udvendigt er det oprindelige design bibeholdt, men selvfølgelig benytter man i dag forgyldte indgangsbøsninger og kraftige højttalerstutninger.

Den nye udgave af DYNACO Stereo 70 kan indtil videre kun erhverves i USA, hvor den koster \$995 i sort og \$1.095 i den forklarmede udgave.

Dynaco, Dept. SR, 125 Cabot Ct., Hauppauge, NY 11788, USA.

Vi har hørt, læst, set

Byg din egen CD-afspiller! Ja, dette kunne man læse om i januar nummeret af Elector. Umiddelbart en meget tiltalende idé, såfremt man så kunne gøre det bedre eller billigere end dem, man køber færdig. Men dette lader dog ikke umiddelbart til at være tilfældet.

CD-afspilleren bygges på et komplet sæt af elektronik og CDM-4 værk fra Philips, der kan leveres fra et hollandsk firma for HFL 249,-. Med dansk told og moms kommer man op omkring de kr. 1.500,-, men hertil skal så lægges alt det mekaniske arbejde i form af kabinet, stik, bejlingskrapper m.m. Totalt vil vi anslå, at prisen kommer op omkring kr. 2.500,-. Så har man en CD-afspiller med et personligt præg, men højst sandsynligt også med et design, der skrigger langt væk at hjemmelyg.

Vi er bestemt ikke imod initiativer i denne retning, men så hellere at man lavede et godt løb værk med digital udgang, hvor der virkelig var gjort noget ud af mekanikken. Her ville hjemmelyggere have chancen for at eksperimenterer, og så frem til et resultat, som svarer til meget dyrere færdige produkter.

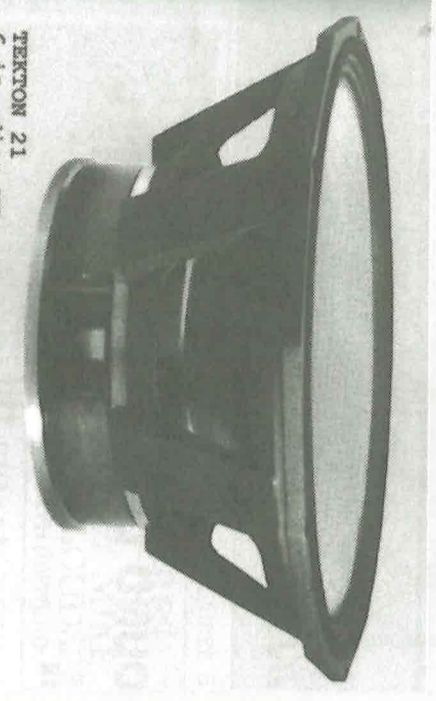
Skulle der være nogen læsere, som har gjort erfaringer med hjemmelyggede CD-afspiller eller træne løb værk, hører vi meget gerne herom.

Store højttalere er enhver husnors mareridt, men i USA kan det ikke blive stort nok. Nogle af hr's læsere husker sikkert den legendariske Hartley 24" subwoofers, der skam stadig kan fås.

Bladrer man lidt i det amerikanske "Speaker Builder", ser man, at der også findes konkurrenter i denne gigant størrelse. F.eks. er vi stødt på en 27" subwoofer fra RAMSDELL AUDIO, der med en følsomhed på 103 dB høvdes at dække området fra 32 - 150 Hz i et ca. 450 liter kabinet. Enheden i sig selv vejer godt 26 kg og koster 1.250 \$.

Rekorden blandt kæmpe seriefremstillede bassenheder må være den 21" store inra bas fra TEKTON fra Walter Sound Wave Co. i Dallas. Der er ikke oplyst mange data, men bedømt ud fra billedet er vi med det støbte, meget solide chassis oppe på en vægt, der ville gøre flere almindelige komplette højttalersystemer grønne af misundelse. Enheden er designet til at levere et lydtryk på 115 dB ved 20 Hz. Monteret i et 600 liter basrefleks kabinet, er der brugbart output ned til 10 Hz, hvor max. lydtryk er faldet til "kun" 110 dB (systemresonans 12 Hz).

Enheden er forsynet med en 6" svingspole og kan belastes med 1.200 W kontinuerligt ved 20 Hz. Max. membranudsving opgives til +/- 2,5 cm! Prisen tør vi slet ikke spå om, men under alle omstændigheder skulle der her være basis for, at selv de mest bashungrende kan få deres lyst styret. Så er det bare spørgsmålet, om hus og inventar ellers holder til det. Yderligere oplysninger om Tektton inra bass kan indhentes hos Walters Sound Wave Co., 4320 Spring Valley, Dallas TX 7524, USA

SOUNDCHECK

Soundcheck tager et kig på den internationale musikscene og lytter til ny jazz fra Danmark, Norge og Sverige, guitarmusik fra Tyskland og Brasilien samt engelsk, irsk og amerikansk pop og rock.

Trillinger

God popmusik er ikke at foragte, især når den bliver fremført af nogen, der kan synge, og som har et islæt af originalitet. Begge dele gælder for den mexicanske pigegruppe **Triplets**, der synger på amerikansk. De er inspireret af popmusikken fra det store land mod nord, selv om de ikke har glemt deres rødder. Navnet Triplets er ikke tilfældigt, for Sylvia, Diana og Vicky er faktisk enæggede trillinger med en mexicansk mor og amerikansk far. De er vokset op som tosprogede, hvilket i første omgang gav dem mulighed for at skrive sange til radio og TV-reklamer samt til andre grupper.

I 1986 vandt de en konkurrence, som var arrangeret af MTV, og fra da til gik det fremad for gruppen. Med debutpladen **Thicker Than Water** behøvede vi os i samme letfordøjelige musikkenne, som kendes fra grupperne som Go Gos, Bananarama m.fl. Selv siger gruppen, at de beundrer Eagles og Fleetwood Mac og prøver som dem at have letfordøjelige melodier, der fænger fra starten.

Pladen er da også meget umiddelbar. F.eks. nummeret "Dancing in the Shadows", hvor der skrives mellem engelsk og spansk, er meget fængende, og man kan næsten synge med fra starten. Samtidig er det et godt dansenummer, som kan sætte liv i kludende. Også titelnummeret "Blood is thicker than water" hører til de bedre. Kvalitetsmæssigt er der tale om en gennemsnitsproduktion, hvor lyden hælder over mod det lyse. Toppen er således dominerende, mens basistærke systemer ikke får meget at bestille.

Der er åbenlyst brugt en del elektrisk tilsværing for at få stemmerne til at lyde større, men dette kan dog ikke skjule, at de tre søstre kan synge. Totalt må Triplets debutplade beskrives som god, glad popmusik, der gør en i godt humør, men som ikke efterlader det store musikalske indtryk.

Triplets: Thicker than water
Polygram CD 848290-2
Jan Nielsen

Dyster poppe-dreng

I duoen Soft Cell var Marc Almond en af bannerførerne for ny-romanikerne og den specielle elektronske pop, der mest af alt lyder som Tangerine Dream på ferietabletter. Nu om stunder har Pet Shop Boys løftet gemmen op i et helt nyt plan, og Marc Almond lyder i dag sine steder som en discount-udgave af Pet Shop. Det skyldes ikke mindst, at Juliana Mendelsohn også vinder knapper her.

The Tenement Symphony er ikke desto mindre et vellykket album, der falder i to adskilte dele. Først en håndfuld mørke sange, der dunkler derud af, kredsende om selvmod, sex og andet godt. Dernæst den egentlige "Tenement Symphony", produceret af Trevor Horn - hvor det er svært at få øje på det symfoniske bortset fra, at der er violiner med. Her giver Almond bl.a. fine personlige fortolkninger af Breis "Jacky" og MacWilliams "The Days of Pearly Spencer".

Over albummet som helhed hviler en original stemning af Las Vegas, blandet med munter engelsk musical tradition, og selvom Almond ikke er nogen stor sanger, fungerer "Champagne" og "My Hand Over My Heart" som indtagende og storladne ballader.

Allt i alt er The Tenement Symphony nok noget af det bedste, man kan fordrive tiden med, hvis man skulle savne nyt fra Pet Shop Boys. **Marc Almond: The Tenement Symphony**
(WEA 9031-75518-2)
Henrik Ormstrup

Brasiliansk klarhed

En stilfærdig, men alligevel intans plade. Der er hovedindtrykket efter et antal gennemlytninger til **Jose Neto's Mountains and the Sea**. Neto selv spiller akustisk guitar, og de øvrige medvirkende er Flora Purim (sang), Randy Tico (akustisk basguitar) samt Aírio Moreira (slagtøjinstrumenter).

Pladen domineres af Netos egne kompositioner for solo guitar, og de bliver fremragende præsenteret af ham selv. Det er melodier med en klar baggrund i sydamerikansk musik, tilsat et moderne og personligt præg. Indeholdsmæssigt kan de minde om improvisationer, som efter grundig bearbejdelse bliver til kompositioner med en fast form.

Det tematiske stof er begrænset, den musikalske "tarve" lidt over i det melankolske. Man kan ikke tale om en direkte bearbejdelse af det tematiske materiale; det bliver oftest kun let modificeret undervejs. Hovedindtrykket er en stemningsbeskrivelse, og i melodien forløb bliver der fejlfri til at opleve denne stemning fra forskellige vinkler.

Med det harmoniske forhold der sig på den samme måde. Akkordene er dristige og farverige, men variationen er begrænset. Dette er med til at understrege og fastholde det tidligere nævnte præg af stemningsbeskrivelse. Totalt vurderet oplever man, at det personlige præg, som ligger i hvert nummer, smitter af på helheden. Der er en linie, en enhed, fra første til sidste nummer.

Optagemæssigt er pladen ininteressant: 2 optagemaskiner og en analog Ampex-båndmaskine udført med nuvisører. Der ylemæssige konsekvenser er (foruden en smule bandsud, som undertegnede er ganske ligglad med) en klar og søber lyd, som virker varm og ægte, helt uden producerskabe glimicks.

Det eneste minus ved pladen er efter min mening spilletiden. Ca. 32 minutters musik på en CD synes jeg er for lidt. Hvis man kan lide akustisk guitarmusik, eller blot lidt anderledes musik med en sydamerikansk undertone, til stille kontemplation efter en lang dag, så anbefaler jeg, at man overvejer denne plade.

Jose Neto: Mountains and the Sea
Water Lily Acoustics
WLAS 02
Lennart Jarde

Stemmingsmusik

De fleste moderne saxofonister står mere eller mindre i gæld til John Coltrane. Det gælder også for den norske saxofonist **Jan Garbarek**, men han har igennem de sidste 10-15 år skabt sin egen stil og sin egen lyd. Derved har han også dannet skole, om man så må sige. F.eks. erkender den danske saxofonist Hans Ulrik, at han musikalsk står i gæld til Garbarek.

På sine seneste plader med egen gruppe har Garbarek skabt en stil, som er båret af enkle melodier, krydret med så forskellige påvirkninger som samiske folkeviser og brasiliansk percussion. Båret oppe af Garbareks nærmest sakrale tone på hhv. tenor- og sopransax. Der er meget højt til loftet, når Jan Garbarek spiller.

Det er også Jan Garbarek, der er i centrum på pladen **Star**, som han har indspillet med den lækkisk-tødt basist **Miroslav Vitous** og den amerikanske tommeslæger **Peter Erskine**. Der er det pudsige forhold, at begge musikere har været medlem af gruppen Weather Report. Miroslav Vitous var med til at danne gruppen i 1970 og Peter Erskine var med i slutningen af gruppens eksistens.

Pladen indeholder kun en komposition af Jan Garbarek, nemlig titelnummeret, 4 kompositioner af Vitous, 2 af Erskine og en fælles komposition.

I modsætning til Jan Garbareks sidste plade med hans faste gruppe, I Took Up the Runes, der var præget af enkle melodier, rummer denne plade stort set ingen melodier. Der arbejdes mest med harmonier og rytmer. Første indtagelse er titelkompositionen. På denne og "Anthem" er Garbareks saxofon behandlet elektronisk, hvilket yderligere forstærker den svævende fornemelse, der er over hans spille. Der er tale om udpræget stemningsmusik, båret oppe af spændingen mellem Jan Garbareks saxofoner og Miroslav Vitous' bas.

At det er Jan Garbarek, der bærer denne plade, kan konstateres i de passerger, hvor han ikke spiller; så taber musikken højde. Det er en meget kompromilos plade, der kræver stor åbenhed hos lytteren.

Lydnæssigt er det en typisk ECM produktion med vægt på de harmoniske detaljer. Især er bassen fanget meget flot; der er meget "kasse" i gengivelsen. **Garbarek, Vitous, Erskine: Star**
ECM 144
LP 849 649-1, CD 849 649-2, ADD
Lars Ravn

